<u>Муса Җәлил</u>

Юллар

Юллар, юллар! Мине туган йорттан
Аерып ерак алып киттегез.
Җитәр инде, озак кунак булдым,
Хәзер кире өйгә илтегез.

Бик сагындым таныш кырларымны,
Урманымны, күпер башымны;
Бик сагындым мине өзелеп сөйгән
Нечкә билем, кара кашымны.

Көн яңгырлы иде, мин киткәндә,
Карап калды боегып сердәшем;
Юешләтте аның керфекләрен
Яңгыр түгел, назлы күз яше.

Читен дә соң, читкә киткән чакта,
Ярты җаның калса өзелеп!
Ярый әле сөю белән бергә
Бар йөрәктә корыч түземлек.

Юллар, юллар! Сез бит барыгыз да
Менә шундый каты, аяусыз!
Йә, әйтегез, кемнәр үтте сездән,
Салындыгыз башлап каян сез?

Минем кебек кайсы шашкын йөрәк
Беренче кат шуннан атлады?
Кемне шулай өмит дәртләндереп
Еракларга илтеп ташлады?

Беләм, дәртләр ташый, безне(ң) шулай,
Яшьлек куша кыдырып йөрергә!
Сезне, юллар, аяк эзе түгел,
Йөрәк хисе салган бу җиргә.

Кая гына ләкин китсәк тә без,
Сукбайлыкка яшьли салышып,
Шул юллардан кире алып кайта
Туган йортка йөрәк сагышы.

Юллар, юллар! Мине илкәемнән
Аерып ерак алып киттегез.
Яңа дәртләр, яңа хисләр белән
Сөйгәнемә кире илтегез.

1943 ел